

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 2Co/591/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6912213449
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Novotná
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6912213449.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Novotnej a členov senátu JUDr. Aleny Antalovej a JUDr. Jozefa Zlochu v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSŤ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 14C/256/2012-22 zo dňa 24. októbra 2013, jednohlasne takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „okresný súd“) napadnutým rozsudkom č.k. 14C/256/2012-22 zo dňa 24. októbra 2013 zamietol žalobcovu žalobu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou domáhal, aby bola žalovaná naviazaná zaplatiť mu škodu vo výške 125,- Eur a náhradiť nemajetkovú ujmu vo výške 282,12 Eur. Žalobca uplatňoval svoj nárok na náhradu škody s nárokom na nemajetkovú ujmu na základe tej skutočnosti, že v konkrétnom exekučnom konaní nerozhodol okresný súd v zákonnej 15-dňovej lehote o žiadosti súdneho exekútora, a tým došlo ku vzniku škody na strane žalobcu na základe nesprávneho úradného postupu súdu. Okresný súd ďalej uviedol, že v predmetnej exekučnej veci zistil, že v konaní, ktoré bolo vedené na okresnom súde pod číslom 2Er/512/2011 oprávnený podal návrh na exekúciu dňa 22. februára 2011 a súdny exekútor podal žiadosť o udelenie poverenia dňa 16. marca 2011 na základe exekučného titulu rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s.. O žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia súd rozhodol uznesením zo dňa 08. júna 2011 tak, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Okresný súd dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky pre zodpovednosť štátu uvedené v § 9 a 17 zákona č. 514/2003 Z. z., a preto žalobu ako nedôvodnú zamietol. Ďalej v odôvodnení uviedol, že exekučný súd sa pri svojom rozhodovaní v predmetnej exekučnej veci nedopustil porušenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, pretože uvedené zákonné ustanovenie žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neukladá. Zákonná lehota v § 44 ods. 2, druhá veta zákona č. 233/1995 (ďalej len Exekučný poriadok) určovala 15-dňovú lehotu len na vydanie písomného poverenia exekútora, aby vykonal exekúciu. Okresný súd zistil, že v predmetnej exekučnej veci bolo rozhodnutie o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia pre exekútora vydané do 84 dní od doručenia tejto žiadosti na súd, čo nemožno považovať za zbytočný prieťah alebo nečinnosť zo strany exekučného súdu. V závere okresný súd konštatoval, že v období, keď bola podávaná žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, boli na tunajší exekučný súd zo strany žalobcu postupne podávané hromadné

podania v zmysle Exekučného poriadku v iných exekučných veciach - a to v počtoch výrazne negatívne ovplyvňujúcich plynulé vybavovanie exekučnej agendy exekučným súdom v zákonom stanovených lehotách, pričom následkom toho došlo k mimoriadnej zaťaženosti tohto exekučného súdu. Keďže žalovaná, ktorá mala v konaní úspech, si trovy konania neuplatnila, a zo súdneho spisu nevyplývajú ku dňu vyhlásenia rozhodnutia žiadne trovy konania v prospech žalovanej, súd jej právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku okresného súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na opätovné prejednanie. V odvolaní uviedol, že súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie (odročenie) nariadeného hlavného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti, nesprávne aplikoval § 101 ods. 2 O.s.p. a viedol pojednávanie, na ktorom za neprítomnosti žalobcu meritórne rozhodol. Žalobca pritom v žiadosti zdôraznil, že trvá na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde. Žalobca ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Rovnako nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo podľa názoru žalobcu k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Ďalej namietal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Žalobca ďalej uviedol, že súd úplne ignoroval všetky tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu nákladov na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdavkov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdavky spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdavky (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je podľa žalobcu rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka aj chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Žalobca hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.) preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., pretože nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom. Rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený v zmysle § 211 ods. 2 a § 156 ods. 1, 3 O.s.p. čo bolo oznámené na úradnej tabuli Krajského súdu v Banskej Bystrici potom, ako súd dospel k záveru že odvolaniu nebolo možné vyhovieť.

Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

(1) Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(2) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení účinnom do 31.12.2012,

- (1) Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.
- (2) Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Odvolačí súd po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku prvostupňového súdu z dôvodov uvedených v odvolaní sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku pre správnosť jeho dôvodov a nenašiel dôvod, aby sa od logických a presvedčivých argumentov obsiahnutých v odôvodnení rozsudku odklonil a preto na ne v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. odkazuje.

Žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby bol žalovaný zaviazaný zaplatiť mu náhradu škody vo výške 125.-Eur nemajetkovú ujmu vo výške 282,13 Eur, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nesprávnym úradným postupom exekučného súdu, ktorým je okresný súd v Rimavskej Sobote s tým, že exekučný súd postupoval v rozpore s § 44 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku, keď vykonal opätovné posúdenie práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, čím exekučný súd nelegálne vykonal opätovné posúdenie bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Žalobca ďalej videl nesprávny úradný postup v tom, že exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe.

Z obsahu súdneho spisu odvolací súd ďalej zistil, že prvostupňový súd si v rámci prípravy pojednávania zadovážil predmetný exekučný spis. Z exekučného spisu 2Er/512/2011 vyplýva, že exekútor doručil žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučnému súdu 16. marca 2011. Exekučný súd skúmal exekučný titul podľa § 44 Exekučného poriadku. Následne rozhodnutím 2Er/512/2011-11 zo dňa 8.6.2011 žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia zamietol. Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 2.8.2011. Exekučný súd exekúciu zastavil uznesením 2Er/512/2011-15 zo dňa 10.10.2011, pričom rozhodnutie o zastavení exekúcie sa stalo právoplatným 11.11.2011. Z obsahu spisu súd zistil, že prvostupňový súd predložil odvolaciemu súdu spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti, o ktorej bolo rozhodnuté tak, že konajúca sudkyňa nie je z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčená (uznesenie 43NcC/102/2012-8 zo dňa 10.10.2012).

Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že prvostupňový súd vo veci nenariadil pojednávanie. Oznámenie o mieste a čase vyhlásenia rozsudku bolo na úradnej tabuli súdu vyvesené 16. 10. 2013. Rozsudok bol vyhlásený verejne dňa 24. 10. 2013. V súdnom spise sa nenachádza ani žalobcov návrh na prerušenie konania a ani na zrušenie pojednávania.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že odvolacia námietka, podľa ktorej prvostupňový súd odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom, a že v konaní rozhodoval vylúčený sudca neobstojí. O tom, že konajúca sudkyňa nebola vylúčená z prejednávania a rozhodnutia veci rozhodol právoplatne jej nadriadený súd. Podstatná časť odvolacích námietok založených na tom, že v konaní došlo k vadám konania tým, že postupom súdu sa žalobcovi odňala možnosť konať pred súdom, keď prejednal vec v neprítomnosti žalobcu napriek jeho žiadosti o zrušenie pojednávania a jeho návrhu na prerušenie konania, neobstojí, pretože žalobca žiadne takéto návrhy v predmetnom konaní nepodal. Súd nenariadil vo veci pojednávanie, pričom takýto postup bol v súlade s § 115a ods. 2 v spojení s § 200e ods. 1 O. s. p., podľa ktorých v drobných sporoch, to znamená v sporoch, ktorých predmetom konania je čiastka nie

vyššia ako 1 000.-Eur, pojednávanie nie je potrebné nariadovať. Proti týmto záverom súdu žalobca ani nič nenamietal. Nemohla obstať ani námietka, že vada konania spočívala v tom, že vo veci rozhodoval vylúčený sudca, keď o tom, že nie je vylúčený rozhodol nadriadený súd v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov. Podstatné je, že námietkou zaujatosti, ktorú podal žalobca priamo v žalobe sa zaoberal v súlade s § 14 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku nadriadený súd a rozhodol o tom, že konajúca sudkyňa nie je z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčená. To, že žalobca s takýmto rozhodnutím nesúhlasí, nemá žiadny právny význam. Preto nemohla obstať jeho námietka, že rozhodoval vylúčený sudca. Aj keď je podkladom práva žalobcu na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonáva svoju funkciu, nezakladá to automaticky pomer sudcu k veci. Preto neexistuje žiaden relevantný dôvod k tomu, aby bol zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený. Zákonného sudcu, ktorý prejednáva

a rozhoduje vec na vecne a miestne príslušnom súde, nemôže vylúčiť z prejednávania a rozhodnutia veci len tú skutočnosť, že postupom sudcu v inej veci, mala byť žalobcovi spôsobená škoda (rozhodnutie NS SR č. k. 3Cdo 102/2013). Je potrebné zdôrazniť, že tak ako je neústavné, aby vo veci rozhodoval vylúčený sudca, takisto je neústavné, aby bol z prejednávania a rozhodnutia veci vylúčený taký sudca, ktorý vo veci nie je zaujatý. Na tom nič nemení ani fakt, že žalobca z dôvodu nesúhlasu s tým, že konajúci sudca nie je vo veci vylúčený, podal ústavnú sťažnosť z dôvodu porušenia jeho základného práva zaručeného mu článkom 46 ods. 1 Ústavy ako aj článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd na spravodlivý súdny proces. Odvolaciemu súdu je aj z iných rozhodnutí Ústavného súdu SR napr. 1 ÚS 89/2013 zo dňa 6. 2. 2013, 1 ÚS 92/2013 zo dňa 13. 2. 2013, ktorými už rozhodoval o obdobnej sťažnosti žalobcu proti uzneseniam nadriadeného súdu zrejme, že tento návrh bol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie odmietnutý. A keďže iné dôvody, pre ktoré by mal byť zákonný sudca z prejednávania a rozhodovania tejto veci vylúčený okresným súdom a ani odvolacím súdom zistené neboli, je námietka žalobcu o tom, že vo veci rozhodoval nezákonný a zaujatý sudca nedôvodná. Odvolací súd preto žalobcovu námietku, podľa ktorej v konaní rozhodoval vylúčený sudca, vyhodnotil ako nedôvodnú.

Žalobca vo svojej žalobe označil dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom z ním označených dôkazov okresný súd vychádzal, keď si zadovážil exekučný spis 2Er/512/2011. V súlade s obsahom tohto spisu zistil, že súdu bola žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci žalobcu ako oprávneného, proti povinnému Eve Dolinajovej, Tisovec pre vymoženie 10,58 Eur doručená 16. marca 2011. Exekučný súd uznesením zo dňa 8. 6. 2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol, proti čomu žalobca nepodal odvolanie. Následne bola exekúcia uznesením zo dňa 10.10.2011 zastavená.

Podľa ustálenej judikatúry Ústavného súdu SR otázka, či bolo alebo nebolo porušené v konkrétnom súdnom konaní právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov sa skúma vždy podľa okolností konkrétneho prípadu. Podstatné sú 3 kritériá, a to zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Žalobca namietal, že nebola dodržaná 15-dňová lehota na vydanie poverenia pre exekútora, 15 dní od doručenia žiadosti exekútora exekučnému súdu. Podľa § 44 ods. 2 exekučného poriadku v znení účinnom v čase začatia exekučného konania, ktoré začalo spísaním návrhu do zápisnice pred súdnym exekútorom 1.3.2011 súd po preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu v prípade že nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomné poverí exekútora, aby vykonal exekúcie. Táto lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods.2 písm. c) a d). Ak súd zistí rozpor žiadostí alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie uznesením zamietne. Z predmetného ustanovenia je nepochybné, že 15-dňová lehota platí len pre prípady, kedy je návrh na začatie exekúcie, žiadosť o vydanie poverenia, ako aj exekučný titul v súlade so zákonom. Ak však exekučný súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom nemá stanovenú lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na vykonanie exekúcie (pozri aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 243/2013, IV.ÚS 605/2012). V predmetnom prípade exekučný súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia doručenej mu 16. marca 2011 uznesením, ktorým bola žiadosť zamietnutá (t.j. nebol vydané poverenie) zo dňa 8. 6. 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. 8. 2011. Rozhodnuté bolo teda pred uplynutím troch mesiacov od dôjdenia návrhu súdu. Takýto postup je odôvodnený potrebou skúmania formálnej a materiálnej vykonateľnosti predloženého exekučného titulu. Z uvedeného vyplýva, že tvrdenie žalobcu v odvolaní, že bola splnená podmienka nesprávneho úradného postupu nezodpovedá skutočnostiam obsiahnutým v príslušnom exekučnom spise a zisteniam, ku ktorým dospel okresný súd z tohto dôkazu.

Žalobcovu námietku, že prvostupňový súd ignoroval tvrdenia žalobcu o majetkovej škode, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom exekučného súdu nebola dôvodná. Prvostupňový súd správne konštatoval, že žalobca bol povinný v zmysle § 79 ods. 2 O. s. p. k návrhu pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemôže pripojiť bez svojej viny. Žalobca žiadne dôkazy na výšku škody k žalobe nepripojil.

Odvolacie námietky, ktoré smerujú proti záverom súdu, že škoda nevznikla, resp. že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil sám dlžník, že nemal možnosť oboznámiť sa s obsahom dôkazov a nemal možnosť navrhnúť dôkazy na svoje tvrdenie ako aj že nemal možnosť vyjadriť

k tvrdeniam žalovaného, na základe ktorých súd rozhodoval, neobstoja, pretože nekorešpondujú s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Napadnuté rozhodnutie tak, ako vyplýva z jeho odôvodnenia bolo založené na dôkazoch, ktoré navrhol vykonať žalobca a to obsahom exekučného spisu. Napadnuté rozhodnutie bolo založené na tom, že v konaní nebolo preukázané, že bola splnená podmienka zodpovednosti za škodu a to, že exekučný súd nesprávne právne postupoval.

K žalobcovým námietkám týkajúcim sa vykonania dokazovania a porušenia práva žalobcu na kontradiktórny súdny proces je potrebné uviesť, že žalobca podal žalobu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy výška, ktorých nepresahovala čiastku 1 000.-Eur. Pre také prípady Občiansky súdny poriadok upravuje taký postup súdu, ako je uvedené vyššie a teda rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Bolo preto úlohou žalobcu, aby v takomto spore predložil všetky dôkazy, ktoré mal k dispozícii súčasne so žalobou. Súd postupoval správne, keď vychádzal z dôkazov predložených a navrhnutých žalobcom. Neobstojí ani tvrdenie žalobcu, že rozsudok nebol dostatočne odôvodnený, keď súd zistil, že poverenie pre exekútora nebolo vydané v 15 dňovej lehote a napriek tomu žalobu o náhradu škody zamietol. Podstatné v danom prípade bolo, že vo veci nebol predložený exekučný titul, a preto nebolo možné rozhodnúť o vydaní poverenia v lehote 15 dní. Žalobca si sám zaviniť, keď žiadal vykonanie exekúcie bez toho, aby disponoval exekučným titulom.

Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej správy štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Z uvedeného vyplýva, že ide o objektívnu zodpovednosť, predpokladom ktorej je nesprávny úradný postup pri výkone verejnej moci, škoda, a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Bez splnenia ktoréhokoľvek z uvedených troch predpokladov nemá štát za škodu zodpovednosť. Bez toho, aby nebol v konaní jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup, ktorý by mal za následok vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, nie je dôvodom zaoberať sa výškou škody a ani príčinou súvislosťou medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Keďže v prejednávanej veci nebol zistený nesprávny úradný postup v konaní exekučného súdu a ani nebol preukázaný, nemohlo dôjsť k zodpovednosti štátu za škodu, preto okresný súd rozhodol vecne správne, keď žalobu zamietol.

Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd podľa § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. rozhodnutie súdu prvého stupňa z jeho správnych dôvodov potvrdil.

Odvolací súd potvrdil aj súvisiaci výrok o náhrade trov prvostupňového konania (§ 206 ods. 2, 3 O.s.p.).

Odvolací súd rozhodol o trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 151 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému, ktorý bol v konaní úspešný, náhradu trov konania nepriznal, pretože svoje trovy v zákonom stanovenej lehote nevyčísľil..

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p. Úspešným bol žalovaný, avšak si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil, a preto mu súd ich náhradu nepriznal.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je odvolanie prípustné.